

Liệu anh còn yêu em?

Câu chuyện ấy bắt đầu từ lúc em tỏ tình với anh vào 3 năm về trước, khi em mới chỉ là một đứa học sinh cấp 3...

“Anh Hoàng... em... em thích anh... liệu anh... có thể làm bạn trai của em không?”

Em với anh, hai chúng ta đứng đối diện nhau, ngay giữa sân trường, bao nhiêu con mắt ngưỡng mộ lẫn ghen ghét đều đổ về phía em và anh. Anh - một người con trai cao ráo, ngang tàn, lạnh lùng, vô tâm... nhưng, tại sao em lại cứ muốn đến bên anh, muốn được anh yêu thương chăm sóc. Em - một đứa con gái bình thường, có chút sắc, chút tài năng nhưng bị che lấp bởi vỏ bọc nhút nhát, hiền lành, chưa một lần thể hiện ra ngoài. Và, chính hôm đó, em đã lấy hết can đảm mà gạt đi cái vỏ bọc xấu xí kia ra để tỏ tình với anh. Em đã suy nghĩ rất lâu, đã lên biết bao kế hoạch rồi chọn lựa địa điểm, thời gian và nói thế nào trước mặt anh. Anh có biết, khi đứng trước mặt anh, được bao nhiêu người đứng vây quanh nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ em rất hạnh phúc và cảm giác như em với anh đang chìm đắm trong thế giới riêng. Em nghĩ mình đã nắm chắc phần thắng trong tay bởi cái nụ cười của anh, sao nó lại ấm áp và ngọt ngào đến thế, nhưng không, trái lại với suy nghĩ của em.

“Xin lỗi!”

Xin lỗi ư? Anh cũng biết nói xin lỗi hay sao hả Hoàng? Không, không thể thế được! Thà anh đuổi em đi còn hơn là nói lời xin lỗi, nó thật không giống với con người của anh tạo nào, nó khiến em còn thấy đau đớn ở trong lòng hơn nữa. Nhưng, đó có thể coi là một dấu hiệu để thể hiện rằng em khác biệt so với những người con gái khác hay không? Em đứng đó, mỉm cười nhìn anh, bởi em cũng đã biết trước câu trả lời ấy, mà thử vẫn sẽ hơn là không nhỉ? Gió bắt đầu thổi mạnh, những chiếc lá vàng chao đảo trên không trung. Đám người ở phía ngoài kia bắt đầu xì xào bàn tán, và em mặc kệ, em không quan tâm đến họ, có thể điều xấu sẽ xảy ra với em nhưng thấy được anh ở khoảng cách gần như thế này cũng khiến em có thể bất chấp làm mọi chuyện. Em vẫn sẽ tiếp tục theo đuổi anh, dù bất cứ giá nào đi chăng nữa, em sẽ cố gắng trở thành bạn gái của anh.

Đã 2 tuần kể từ ngày em tỏ tình với anh. Em dự đoán đúng thật, lũ con gái thích anh khi chứng kiến cảnh em tỏ tình thực sự rất ghét em. Mỗi ngày đến trường em đều bị bắt nạt, bị chơi xấu, bị quấy rối bởi những lũ học sinh đó, có khi là nhiều hơn. Nhất là mấy đứa con gái tên Mai, Chi - hai người cầm đầu của những trò đùa độc ác đó. Ban đầu chỉ là những trò trêu đùa nhẹ nhàng như giấu giày thể dục, giấu sách vở, rồi dần dần họ bắt đầu viết vẽ bậy lên bàn học của em bằng những lời lẽ tục tĩu, rồi họ giấu luôn cả bàn học của em đi, họ viết thư nặc danh để đe dọa em, họ gửi cho em những món quà đáng sợ, họ bắt em làm mọi việc cho họ, họ đánh em, họ dìu em xuống nước đến mức như muốn chết đi, họ nhốt em lại trong phòng thể chất của trường... Em đã rất sợ, em đã rất muốn chết luôn ngay lập tức để đỡ phải nhìn thấy họ nữa. Nhưng không được, em không thể chết được, em còn anh - động lực để em sống.

“Anh Hoàng! Em thích anh, thật sự thích anh rất nhiều! Em muốn làm bạn gái của anh!”

Lại một lần nữa em ngu ngốc đi tỏ tình với anh rồi để nhận lại một lời từ chối y hệt lần trước, rồi để trở thành gai trong mắt của bao người. Anh vẫn thế, vẫn cái dáng đứng như bao quát cả tầm nhìn của em, vẫn cái lời nói nhẹ dịu, êm ái, vẫn cái nụ cười ngọt ngào khiến bao người mê mết. Nhưng lần này em sẽ không sợ sệt mọi người xung quanh nữa, em sẽ thẳng thắn đối diện với nó, em sẽ công khai “lẻo đẻo” theo anh suốt ngày. Bởi “em yêu anh”, rất nhiều.

Anh học môn gì, anh chơi gì, anh đi đâu hay ăn gì, mặc gì em đều nắm rõ, bởi em vẫn đang bám anh như sam dây này. Em trưng ra bộ mặt dày của mình, đi với anh hết chỗ này rồi chỗ khác, chịu sự nhòm ngó của bao người. Em đến nhà anh mỗi sáng, mỗi chiều, đứng đợi anh hàng giờ mặc dù nắng chiếu bỏng rát cả da. Em có thể chịu cả những đợt mưa rào bất chợt lạnh thấu xương. Em có thể nhảy xuống dưới bể nước để mò lại chiếc nhẫn của anh. Em có thể hàng ngày bê đồng sách vở từ tầng 1 lên tầng 5 cho anh mà không thấy mệt mỏi... Em yêu anh, Hoàng ạ!

“Tránh xa anh Hoàng ra!”

“Phải đấy Mai Anh, mặt mày dày tới nỗi bị từ chối 2 lần rồi mà vẫn suốt ngày lẻo đẻo theo người ta là sao chứ?”

“Anh Hoàng như một vị thần, còn mày, mày chỉ như một dân đen trong cái xã hội nhỏ bé này thôi, vậy nên đừng mơ đến ngày anh Hoàng sẽ đồng ý lời tỏ tình kinh tởm ấy!”

Phải, da mặt em dày, rất dày, dày đến nỗi em có bị chúng sỉ nhục, đánh đập, đe dọa đến như nào mà vẫn can đảm chịu đựng mà theo đuổi anh đến cùng.

Đối với em, anh như mặt trời được vây quanh bởi những tiểu hành tinh. Có anh thì những hành tinh ấy sẽ sống tốt, thiếu anh những hành tinh ấy sẽ chết trong giá lạnh, thiếu thốn ánh sáng mặt trời. Anh thật sự rất quan trọng!

“Anh Hoàng... em thật sự... rất... thích...”

Lần thứ 3 em tỏ tình với anh, nhưng có vẻ anh đã thấy khó chịu, bức dọc, anh chưa nghe hết lời em nói mà quát lên.

“Im đi!”

Gió thổi, mái tóc đen khẽ bay lên trong gió để che đi gương mặt buồn rầu của em. Một giọt, hai giọt rồi 3 giọt nước mắt nóng hổi tuôn ra, em khóc, khóc rất khẽ, khẽ đến mức anh đứng ngay đó cũng không thể nghe thấy hay cảm nhận được. Hoàng, em mệt rồi! Em ngẩng đầu lên, mặc những giọt nước mắt trong suốt như viên pha lê kia đang rơi lã chã, em nhìn anh rồi cười.

Những tuần sau em bắt đầu không lẻo đẻo đi sau anh như mọi ngày nữa, em chỉ vui đùa vào đông sách vở, những người con gái kênh kiệu, đồng đánh kia bắt đầu không quan tâm đến em, không tra tấn em như mọi khi nữa, điều đó thật dễ chịu biết bao. Nhưng không có anh thì em phải sống những ngày tháng sau ra sao đây? Em bắt đầu làm quen với một cậu bạn mới chuyển đến - Minh, cậu ấy rất hiền lành, ấm áp, cậu ấy rất quan tâm em, cậu ấy lúc nào cũng chăm sóc và che chở cho em. Rồi một ngày, em nhận được lời tỏ tình từ cậu ấy.

“Mai Anh... cậu biết đấy... haizz.. mình không biết nên nói như thế nào nữa. Mai Anh, mình thích cậu, làm bạn gái mình nhé!”

Câu nói của Minh chợt khiến em cảm thấy rung động bởi cậu ấy quan tâm, chăm sóc em rất nhiều, những thứ cảm xúc trước đây của em đối với anh dần

vời đi bởi anh không đón nhận nó, anh thờ ơ với nó, em cũng chả còn hy vọng gì.

“Anh Hoàng như một vị thần, còn mày, mày chỉ như một dân đen trong cái xã hội nhỏ bé này thôi, vậy nên đừng mơ đến ngày anh Hoàng sẽ đồng ý lời tỏ tình kinh tởm ấy!”

Quả thật lời nói đó đúng, rất đúng. Em chỉ như một dân đen tầm thường, không địa vị thì làm sao mà mơ ước được với đến những thứ xa vời như anh. Em sẽ rời bỏ anh và đến bên cậu ấy, có lẽ điều đó sẽ khiến anh cảm thấy bất tiện hơn, sẽ khiến lũ con gái kia đỡ chướng mắt hơn, loại đi được một đối thủ và có lẽ nó còn khiến em đỡ phải chịu nhiều tổn thương hơn. Bởi em đã mệt mỏi quá rồi, nên em từ bỏ nhé?

“Anh Hoàng... em...”

“Tôi nói là xin lỗi!”

“Không, lần này em không đến nói điều đó...”

“...”

“Anh Hoàng, em thật sự rất thích anh, em yêu anh! Nhưng đối với anh có lẽ em chỉ là một đứa con gái tầm thường, xung quanh anh còn biết bao người con gái khác tốt hơn, xinh đẹp hơn... một mình em thật nhỏ bé... Vậy nên hôm nay em hẹn anh đến đây để nói với anh rằng em sẽ ngừng việc theo đuổi anh lại, em sẽ không thích anh nữa, em sẽ hết yêu anh... Em sẽ đến với một người khác, em sẽ giảm bớt gánh nặng cho anh, em sẽ khiến anh bớt khó chịu. Vậy nhé, tạm biệt anh!”

Em suy nghĩ rồi, có lẽ là suy nghĩ rất kĩ đấy... chỉ là có lẽ thôi... có lẽ... nhưng em sẽ cố gắng để biến điều đó thành sự thật, em sẽ cố gắng khiến mình yêu Minh nhiều hơn để xóa bóng dáng của anh khỏi tâm trí em. Hoàng à, tạm biệt anh, mỗi tình đầu của em nhé!

Như thường lệ, em sẽ đi học về cùng với Minh, cậu ấy đưa em tới một vài quán ăn trên đường, rồi cả hai nói cười vui vẻ với nhau suốt dọc lối về. Nhưng, hôm nay em thấy lạ lắm... cứ như có ai đang theo dõi mình vậy. Em

cảm thấy hơi run rồi Minh đưa áo khoác của cậu ấy cho em vì nghĩ em lạnh. Đã đến nhà rồi, em tạm biệt cậu ấy rồi vào nhà, cậu ấy cũng mỉm cười tạm biệt em rồi nhanh chóng rời khỏi đây. Trời tối, ánh đèn đường vàng cam lại được bật lên, thật tuyệt diệu. Cái bóng đen ấy đi qua nhà em rồi biến mất, em nghe loáng thoáng tiếng người kêu rồi lại kệ đi vì chắc đó chỉ là một gã bệnh hoạn nào đấy lên cơn rồi rên rĩ.

“Minh, Minh đâu rồi?”

Em ngó xung quanh mình thấy thiếu chiếc bàn của Minh, em liền hỏi những người gần đó và đáp lại câu trả lời của em là những cái quắc mắt đầy ghê gớm.

“Chết rồi!”

“Hỏi anh Hoàng ấy... haha”

“Chắc làm chương mắt thủ lĩnh nên bị tổng cổ rồi hả?”

Nghe những lời nói đó em giật mình hoảng sợ, đôi tay run lên, chân theo quán tính mà chạy về phía phòng riêng của anh. Em đẩy cửa bước vào, mùi rượu nồng ám lên tấm rèm cửa, bức tường của căn phòng. Em không sợ hãi mà cứ bước thẳng vào trong, em là người đầu tiên dám làm vậy, thật khó tin anh nhỉ? Anh đang nằm trên ghế sofa, tay cầm ly rượu vang đỏ au đưa qua, đưa lại.

“Minh... cậu ấy đâu rồi?”

“Sao em hỏi tôi?”

“Chắc chắn chỉ có thể là anh... chắc chắn là anh... chẳng nhẽ người theo dõi bọn em, cả tiếng người kêu cứu...”

“Ha, em biết rồi sao?”

“Anh Hoàng, làm ơn hãy nói đi, Minh đang ở đâu rồi!”

“Em quan tâm thằng nhóc đó đến vậy sao? Em quan tâm nó tới mức từ bỏ theo đuổi tôi sao? Haha, có người dám ngừng theo đuổi tôi sao?”

Anh nói, lời nói chứa đầy sự tức giận, anh dùng tay mình bóp mạnh cằm em khiến em cảm thấy rất đau đớn đến mức bật khóc. Anh lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng thô lỗ và mạnh bạo, lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy đau đớn. Nhưng khốn kiếp thật, nhìn thấy anh em chỉ muốn đến ôm anh, hôn anh nhưng em không dám làm điều đó. Vả lại em đang là bạn gái của Minh, cậu ấy đang biến mất tăm đi đâu rồi, em cần tìm cậu ấy... anh hại cậu ấy sao? Mớ cảm xúc hỗn độn cứ giằng co mãi trong đầu khiến nó đau như muốn nổ tung. Em cứ suy nghĩ mãi, đứng giữa phòng của anh mặc cho anh đang tiến ra phía cửa phòng và khóa nó lại.

“Em đừng lo, cậu sẽ ta không chết! Với điều kiện... em phải là của tôi!”

Em bất ngờ trước câu nói đó của anh, em vừa vui mừng, em vừa đau đớn. Bởi em đã đến bên Minh, em đã quyết tâm rằng không thích anh nữa mà giờ anh lại nói vậy... em phải làm sao đây. Rồi anh đặt ly rượu xuống bàn, anh tiến tới bên em, anh ôm lấy cơ thể em rồi truyền chút hơi ấm áp vào cơ thể em. Em khẽ run người bởi em chưa từng tiếp xúc với người đàn ông nào ở khoảng cách gần đến như vậy, kể cả Minh. Rồi anh hôn em, thật cuồng nhiệt. Em không hiểu sao lúc đó em không chống cự mà lại ngoan ngoãn nghe lời anh như một con cún. Nhưng, em cũng lo sợ một điều rằng... nhờ anh chỉ coi em như một món đồ chơi, chơi chán xong bỏ... vậy lúc đấy em phải làm sao đây?

“Mai Anh, em chỉ là của một mình tôi, không được là của một ai khác, chỉ mình tôi thôi nghe chưa. Nếu như em dám làm trái lời tôi thì đừng có trách.”

Em đến với anh như vậy đấy, liệu anh có còn nhớ? Đối với em đó là chuỗi ngày tháng đau khổ bởi vừa bị giày vò tâm hồn lẫn thể xác... nhưng cũng nhờ đó mà em xác định được tình cảm của mình mà đến bên anh. Hoàng, em thật sự yêu anh rất nhiều, có lẽ em yêu anh hơn cả anh yêu em vậy! Giờ ngồi trong căn phòng tối tăm này khiến những kỉ niệm xưa chợt ùa về, đầy gian nan, đau khổ lẫn hạnh phúc.

Ngồi trong căn phòng tối om, lạnh ngắt, ánh sáng đèn điện từ bên ngoài hắt vào qua khe cửa sổ tạo nên không gian kì ảo và ma quái. Em ngồi đấy, trên chiếc giường màu kem, cầm chai rượu trên tay và chơi đùa với nó. Một giọt nước trong vắt rơi “tách” xuống nền nhà. Em cảm thấy lòng mình nặng trĩu, em mệt mỏi và chán nản với cuộc sống này lắm rồi. Anh Hoàng, em luôn tự

thắc mắc với bản thân mình rằng “Liệu anh có còn yêu em như trước đây?” Nhưng, em vẫn cứ luôn gạt bỏ cái suy nghĩ xấu xa đó đi bởi em yêu anh, yêu anh rất nhiều, em không muốn chúng ta kết thúc như vậy.

Kể từ lúc em đến với anh cũng đã được 3 năm, em giờ đã là vợ của anh, suốt ngày chỉ được ở nhà, không được ra ngoài hay đi làm việc bởi anh không cho phép. Em rất muốn được ra ngoài, được hít hà không khí của trời đất, được ngắm nhìn sự thay đổi của thiên nhiên, được đến làm việc ở công ty của anh để gần gũi với anh hơn. Nhưng lúc nào cũng vậy, đáp lại lời xin phép của em đều là những câu nói như “Em là vợ anh, là lá ngọc cành vàng, anh không cho phép em được làm việc rồi lại đổ bệnh”, “Anh muốn em chỉ là của một mình anh thôi, vậy nên hãy ngoan ngoãn ở trong nhà và đừng đi đâu hết, nhớ ai có nhìn thấy em và bắt em đi khỏi anh thì sao?”... Em luôn nghe theo lời anh, như một con ngựa lúc nào cũng tuân theo lệnh chủ nhân mình. “Con giun xéo mãi cũng quăn”, em làm trái lại lời anh, em rời khỏi tổ ấm của chúng ta để đến công ty đưa đồ ăn cho anh. Đến phòng riêng của anh thì chẳng thấy anh đâu chỉ thấy mấy gã đàn ông đang ngồi rượu chè ở đó. Chúng thấy em, chúng đến làm cái trò đồi bại với em rồi khi anh phát hiện thì cũng là lúc em và chúng không yên thân. Anh tổng cổ chúng ra khỏi công ty, không những thế anh còn kêu người của mình đánh cho chúng gần như chết. Còn em, anh đưa em về nhà với sự tức giận, anh lôi em vào trong phòng, trói chân em lại rồi buộc vào thành giường, anh tát em, anh quát mắng em, anh dọa nạt em. Những vết bầm tím nhiều dần theo thời gian, lúc nào cũng vậy, anh đều trút giận lên cơ thể nhỏ bé, mỏng manh này. Nhưng không vì thế mà em ghét anh đâu, em yêu anh nhiều lắm Hoàng ạ! Còn nữa, anh bắt đầu ít qua lại với em, anh bắt đầu cặp thêm vài cô bồ rồi để tối tối lại dẫn về nhà và vui vẻ với nhau, em thì luôn bị trói chặt ở trong căn phòng lạnh lẽo ấy rồi ngồi thờ thẩn nhớ đến anh. Điều đó khiến em vô cùng đau đớn và cảm thấy thật nhục nhã.

“Anh Hoàng, liệu anh còn có yêu em?”

“Sao em hỏi vậy?”

“Bởi vì anh không quan tâm đến em nữa rồi! Anh luôn qua lại với người con gái khác mà không phải là em, anh luôn làm việc tới tối mịt mới về nhà để tránh mặt em, anh thờ ơ, lạnh lùng với em... Anh còn hay quát mắng, đánh đập và trút giận lên người em...”

“Em nín đi, đừng khóc nữa, anh sẽ cời trói cho em! Đừng suy nghĩ lung tung!”

“Em không cần, anh hãy trả lời đi! Liệu anh có còn yêu em hay không?”

“Em hãy cầm ngay mồm lại cho tôi! Em là của tôi, tôi thích ở bên em lúc nào thì tôi ở còn các chuyện khác không khiến em xen vào!”

“Anh hết thích em rồi đúng chứ? Khốn kiếp thật!”

Em đã lấy hết can đảm để hỏi anh bởi em luôn muốn biết sự hiện diện của em trong trái tim có còn một chút nào không nhưng có lẽ là không còn. Em đã nhận trọn vẹn từ anh một cái nhìn chứa đầy sự điên cuồng, em đã nhận trọn từ anh một cái tát đau đớn, em đã nhận trọn từ anh những lời quát mắng đáng sợ. Lại tiếp tục thế, em lại bị giam trong căn phòng ấy.

Như thường lệ, anh sẽ về nhà với một ả đàn bà nào đấy. Anh lên phòng của mình và tất nhiên là có ngó qua phòng của em. Thấy anh em liền vui mừng nhưng rất tiếc, anh sẽ không vào đây với em, mà ngược lại, anh sẽ vô tâm bỏ mặc em ở trong đó một mình rồi đi thẳng. Em biết mà, lúc nào cũng vậy, và lại trong phòng anh còn người đang chờ kia. Chính vì em biết điều đấy nên em đã chuẩn bị sẵn những chai rượu để mình có thể giải sầu, để bớt đi cái sự tủi nhục, đau khổ ở trong lòng.

“Anh Hoàng!”

Em gọi toáng lên chỉ mong anh dành chút thời gian mà quay lại ngó ngang em.

“Gì vậy?”

“Anh Hoàng, có phải anh rất thích nghe tiếng khóc thút thít của em? Có phải anh rất thích nghe tiếng kêu gào thảm thiết của em? Anh rất chúng, phải chứ?”

“...”

“Em hỏi anh một lần nữa nhé! Liệu anh có còn yêu em không?”

“Mai Anh, em ngồi đó ngoan đi, lát anh sang với em sau. Đừng uống rượu nữa mà nghỉ ngơi đi!”

Em không cam lòng, anh chưa chịu trả lời mà đã bỏ đi, trở lại với ả đàn bà đáng ghét kia. Em cười, một nụ cười chua chát. Chai rượu vang hoa hồng để sẵn ở đầu giường bị em đập vỡ vụn ra, những mảnh thủy tinh bắn tung tóe khắp giường, khắp sàn nhà rồi bắn lên cả chân tay của em. Vang đỏ chảy khắp ga giường. Em với lấy mảnh thủy tinh to nhất rồi cắt đứt những sợi dây thừng đáng ghét kia và bước xuống sàn. Cảm giác thật thích thú bởi lâu lắm em không đi lại... nhưng, Hoàng à, đau quá, em khụy xuống, đôi chân run rẩy bị thủy tinh đâm vào, chúng rách rách da của em, máu đỏ rỉ ra.

Em cố lê cơ thể nặng trĩu của mình đến chỗ cửa ra vào và khóa nó lại rồi em đi vào phòng tắm, vận nước chảy xuống bồn. Em ngồi trong bồn tắm, thả lỏng cơ thể mặc cho dòng nước lạnh ngắt đang ôm trọn lấy cơ thể mình như muốn nuốt chửng. Em khẽ run người, máu vẫn cứ rỉ ra, nước chuyển sắc hồng.

Anh, em nghe thấy tiếng của anh gọi em này, em vui lắm. Nhưng, cơ thể của em sao thế này? Mở mắt ra, trước mặt em là gương mặt quan tâm, lo lắng của anh.

“Anh Hoàng... thì ra anh vẫn còn quan tâm đến em sao?”

“Mai Anh, anh... anh... em thật là đại dột, đừng làm những điều ngu ngốc như vậy nữa. Nhỡ mà em không tỉnh dậy được nữa thì sao?”

“Em xin lỗi, em yêu anh, Hoàng ạ! Đừng bao giờ đối xử với em như vậy nhé!”

Qua ngày hôm đó em như trải qua một cơn ác mộng dài ngày. Thật đáng sợ anh ạ! Em không thể nhớ nổi những gì em đã cùng anh trải qua trong quãng thời gian ấy. Anh à em thật lạ, cứ như em đã trở thành một con người hoàn toàn khác vậy. Em cảm thấy sợ lắm, đừng bỏ em nhé, Hoàng!

Ba năm trước, khi em chạy đến tỏ tình với tôi ở giữa sân trường cấp 3.

“Anh Hoàng... em... em thích anh... liệu anh... có thể làm bạn trai của em

không?”

Chúng ta đứng đối diện nhau, xung quanh là bao nhiêu người. Em - một người con gái xinh đẹp, hiền lành, nhút nhát, không quá nổi bật nơi trường học hay đúng hơn là một đứa con gái tầm thường. Tôi - một thằng con trai nông cuồng, xấu xa chỉ có được cái gia đình giàu có và bỏ bọc đẹp đẽ bên ngoài. Tôi cũng thích em... nhưng không hiểu sao tôi lại từ chối nhẹ nhàng bằng nụ cười ăm ắp. Có lẽ... tôi cần nhiều hơn điều đó.

“Xin lỗi!”

Xin lỗi ư? Haha, tôi cũng biết nói lời xin lỗi này. Không ngờ một ngày Hoàng tôi đây lại đứng trước mặt một cô gái và nói lời xin lỗi cô ấy... Có lẽ với tôi em vô cùng đặc biệt.

Đã 2 tuần kể từ ngày em tỏ tình với tôi. Ngày nào đến trường cũng thấy một đám người vây quanh một cô gái để trêu đùa, bắt nạt. Khốn kiếp thật, đó lại chính là em. Tôi rất muốn chạy đến chỗ họ để bảo vệ em, che chở cho em. Nhưng cái lòng tự cao của tôi lại ngăn tôi lại.

Tôi thật sự như một thằng khốn nhi? Thấy em như vậy mà không bảo vệ.

“Anh Hoàng! Em thích anh, thật sự thích anh rất nhiều! Em muốn làm bạn gái của anh!”

Lại một lần nữa em ngu ngốc đi tỏ tình với tôi rồi để nhận lại một lời từ chối y hệt lần trước, rồi để trở thành gai trong mắt của bao người. Em vẫn thế, vẫn cái dáng người nhỏ nhắn, vẫn cái nụ cười ngây ngô, vẫn cái gương mặt bên lên, ngại ngùng. Nhưng lần này tôi thấy hình như em sẽ không còn vẻ sợ sệt mọi người xung quanh nữa, em sẽ thẳng thắn đối diện với nó, em sẽ công khai “lễo đẽo” theo tôi suốt ngày.

Tôi học môn gì, tôi chơi gì, tôi đi đâu hay ăn gì, mặc gì có lẽ em đều nắm rõ, bởi em vẫn đang bám tôi như sam đây này. Em trưng ra bộ mặt dày của mình, đi với tôi hết chỗ này rồi chỗ khác, chịu sự nhòm ngó của bao người. Em đến nhà tôi mỗi sáng, mỗi chiều, đứng đợi tôi hàng giờ mặc dù nắng chiếu bỏng rát cả da. Em có thể chịu cả những đợt mưa rào bất chợt lạnh thấu xương. Em còn nghe theo sự sai khiến của tôi nhảy xuống dưới bể nước để mò lại chiếc

nhấn bị rơi. Em có thể hàng ngày bê đồng sách vở từ tầng 1 lên tầng 5 cho tôi mà không thấy mệt mỏi... Em... thật ngốc Mai Anh ạ!

“Mày thích Mai Anh vậy tại sao còn hành hạ cô bé ấy vậy?”

“Phải đấy Hoàng, Mai Anh thật là đáng thương! Nếu là tao chắc chắn cô ấy sẽ chẳng bao giờ phải khổ khổ vậy đâu!”

“Mai Anh như một vì tinh tú trên bầu trời, tỏa sáng ở bất cứ nơi nào mà cô bé ấy muốn và thu hút rất nhiều những người xung quanh... Mày không nhanh chóng tiến tới thì thế nào cũng mất cho xem!”

Phải, tôi thích em, rất thích em... nhưng tại sao tôi cứ làm ngược lại với những gì mà trái tim tôi chỉ dẫn vậy?

Đối với tôi, em như một món quà vô giá mà thượng đế ban cho. Tôi sẽ nâng niu, cất giữ em như bảo vật của riêng mình tôi. Tôi sẽ không cho bất cứ một ai động đến em. Bởi em chỉ được là của mình tôi thôi!

“Anh Hoàng... em thật sự... rất... thích...”

Lần thứ 3 em tỏ tình với tôi, nhưng thật chó đẻ, tại sao em lại đến vào cái lúc mà tâm trạng tôi đang không thoải mái vậy chứ? Tôi không tự chủ mà gắt lên với em.

“Im đi!”

Gió thổi, mái tóc đen khê bay lên trong gió để che đi gương mặt buồn rầu của em. Một giọt, hai giọt rồi 3 giọt nước mắt nóng hổi tuôn ra, em khóc, khóc rất khê, khê đến mức tôi đứng ngay đó cũng không thể nghe thấy hay cảm nhận được. Nhưng khi em ngẩng đầu lên, mặc những giọt nước mắt trong suốt như viên pha lê kia đang rơi lã chã, em nhìn tôi rồi cười thì lúc đó tôi mới biết em đã khóc.

Những tuần sau em bắt đầu không lẻo đẻo đi sau tôi như mọi ngày nữa, em đi đâu, em làm gì tôi còn chẳng rõ. Cô gái nhỏ của tôi ơi, giờ em ở đâu mất rồi? Không có em ở đây tôi cảm thấy trống rỗng, lạc lõng đến mức khó tả. Chẳng nhẽ em giận tôi ư? Hay em đã xảy ra chuyện gì?

“Anh Hoàng... em...”

“Tôi nói là xin lỗi!”

“Không, lần này em không đến nói điều đó...”

“...”

“Anh Hoàng, em thật sự rất thích anh, em yêu anh! Nhưng đối với anh có lẽ em chỉ là một đứa con gái tầm thường, xung quanh anh còn biết bao người con gái khác tốt hơn, xinh đẹp hơn... một mình em thật nhỏ bé... Vậy nên hôm nay em hẹn anh đến đây để nói với anh rằng em sẽ ngừng việc theo đuổi anh lại, em sẽ không thích anh nữa, em sẽ hết yêu anh... Em sẽ đến với một người khác, em sẽ giảm bớt gánh nặng cho anh, em sẽ khiến anh bớt khó chịu. Vậy nhé, tạm biệt anh!”

Nghe những lời nói của em khiến lòng tôi đau nhói. Ha, em dám gọi tôi tới đây để nói rằng em sẽ ngừng theo đuổi tôi ư? Ai cho phép em ngừng theo đuổi tôi, ai cho phép em ngừng yêu tôi mà em dám? Lửa giận trong tôi bùng hực, điều đó thúc ép tôi phải tìm hiểu lý do gì khiến em ngừng theo đuổi tôi.

Người của tôi đi theo dõi em và một thằng nhóc mới chuyển đến trường được vài hôm, nó tên là Minh. Em cùng hắn đi học về với nhau, cười nói vui vẻ, thì thoảng rẽ vào vài hàng quán trên đường. Gần đến nhà em thằng nhóc Minh kia đưa áo của hắn cho em mặc. Khốn kiếp thật, hóa ra nó là lý do khiến em rời bỏ tôi sao? Tôi không cho phép, không cho phép em làm điều đó! Em mãi mãi là của tôi!

“Minh... cậu ấy đâu rồi?”

“Sao em hỏi tôi?”

“Chắc chắn chỉ có thể là anh... chắc chắn là anh... chẳng nhẽ người theo dõi bọn em, cả tiếng người kêu cứu...”

“Ha, em biết rồi sao?”

“Anh Hoàng, làm ơn hãy nói đi, Minh đang ở đâu rồi!”

“Em quan tâm thằng nhóc đó đến vậy sao? Em quan tâm nó tới mức từ bỏ theo đuổi tôi sao? Haha, có người dám ngừng theo đuổi tôi sao?”

Em đến tìm tôi, thật đúng với dự đoán. Em đã yêu cái thằng nhóc đó đến vậy sao? Em quan tâm tới nó đến mức mà dám cả gan xông vào phòng riêng của tôi? Em to gan thật. Thấy em đang đứng suy nghĩ điều gì đó tôi liền nổi thú tính lên, tôi sẽ chiếm giữ em, tôi sẽ khiến em là của tôi, chỉ mình tôi thôi, không một ai có thể động vào em. Cửa đóng lại.

“Em đừng lo, cậu sẽ ta không chết! Với điều kiện... em phải là của tôi!”

Tôi đặt ly rượu xuống bàn rồi tiến đến gần em, ôm em vào lòng. Tôi có thể cảm nhận thấy cơ thể em hơi run lên, từng nhịp đập của em bị tôi nắm thóp. Nó đập rất nhanh và mạnh mẽ. Tôi hôn em, tôi ôm em và thật lạ là em chẳng có chút hành động chống cự nào mà chỉ ngoan ngoãn như một con cún nghe lời. Chắc chắn, chắc chắn rằng em vẫn còn yêu tôi, rất nhiều.

“Mai Anh, em chỉ là của một mình tôi, không được là của một ai khác, chỉ mình tôi thôi nghe chưa. Nếu như em dám làm trái lời tôi thì đừng có trách.”

Kể từ lúc em đến với tôi cũng đã được 3 năm, em giờ đã là vợ của tôi, suốt ngày chỉ được ở nhà, không được ra ngoài hay đi làm việc bởi tôi không cho phép. Tôi đã bảo rồi, tôi luôn muốn giữ em làm của riêng mình, tôi không cho phép ai động vào em dù chỉ là một sợi tóc. Em thuộc quyền sở hữu của tôi, mãi mãi là như vậy. Nhưng, em dám làm trái lại lời tôi rồi để bị lũ nhân viên trong công ty của tôi làm trò đồi bại. Em biết không, lũ đó đã bị dẫn cho tới suýt chết rồi, còn em thôi đấy. Tôi bắt đầu như một thằng điên nổi cơn ghen, tôi trói em và nhốt em trong phòng. Em ăn gì cũng có người mang đồ ăn tới, em tắm rửa cũng có người dìu dắt, coi chừng. Em phải chịu sự giám sát của tôi. Tôi không để ý từ lúc nào những vết bầm tím trên cơ thể em ngày một nhiều hơn. Tôi chỉ biết từ sau dạo đó tôi bắt đầu lúc nào cũng trút giận lên cơ thể em, cứ khó chịu là tôi lôi em ra đánh đập, quát mắng. Tôi cũng bắt đầu thờ ơ, không quan tâm đến em rồi còn làm việc nhiều hơn, qua lại với vài cô gái khác mà quên mất là em vẫn còn ở ngay trong ngôi nhà này.

“Anh Hoàng, liệu anh còn có yêu em?”

“Sao em hỏi vậy?”

“Bởi vì anh không quan tâm đến em nữa rồi! Anh luôn qua lại với người con gái khác mà không phải là em, anh luôn làm việc tới tối mịt mới về nhà để tránh mặt em, anh thờ ơ, lạnh lùng với em... Anh còn hay quát mắng, đánh đập và trút giận lên người em...”

“Em nín đi, đừng khóc nữa, anh sẽ cời trói cho em! Đừng suy nghĩ lung tung!”

“Em không cần, anh hãy trả lời đi! Liệu anh có còn yêu em hay không?”

“Em hãy cầm ngay mồm lại cho tôi! Em là của tôi, tôi thích ở bên em lúc nào thì tôi ở còn các chuyện khác không khiến em xen vào!”

“Anh hết thích em rồi đúng chứ? Khốn kiếp thật!”

Tại sao em lại dám nói những điều này chứ, em không còn yêu tôi hay sao, em định rời bỏ tôi vì không chịu nổi tôi nữa hay sao? Tôi như phát rồ lên và tát em, không cời trói cho em nữa, bỏ mặc em ở trong đó một mình.

Như thường lệ, tôi lại về nhà với một ả đàn bà nào đấy. Tôi lên phòng của mình và tất nhiên là có ngó qua phòng của em. Thấy em cười tươi khi nhìn thấy tôi trong lòng bỗng nhẹ nhõm hẳn, trông em thật đáng yêu làm sao. Nhưng không được, bây giờ tôi không ở với em được, tôi bận rồi, tôi phải trở về phòng của mình.

“Anh Hoàng!”

Em gọi toáng tên tôi khiến tôi giật mình mà chạy ngay sang phòng em.

“Gì vậy?”

“Anh Hoàngg, có phải anh rất thích nghe tiếng khóc thút thít của em? Có phải anh rất thích nghe tiếng kêu gào thảm thiết của em? Anh rất chúng, phải chứ?”

“...”

“Em hỏi anh một lần nữa nhé! Liệu anh có còn yêu em không?”

“Mai Anh, em ngồi đó ngoan đi, lát anh sang với em sau. Đừng uống rượu nữa mà nghỉ ngơi đi!”

Tôi bước đi nhưng vẫn không thể nào quên được hình bóng của em. Em mặc áo sơ mi trắng, ngồi bó gối trên giường và nhìn tôi cười ngây dại. Nụ cười của em thật ma mị khiến tôi bị ám ảnh.

“Mai Anh, mở cửa ra mau lên!”

Tôi đập cửa phòng em một cách điên cuồng bởi nước trong đó tràn ra lênh láng, ướt hết cả hành lang. Em không làm điều gì ngu ngốc chứ? Những người giúp việc đứng quanh tôi lo lắng, thấp thỏm không kém. Gọi một câu, hai câu, rồi ba câu, mãi không thấy em trả lời tôi liền phá cửa xông vào trong. Cả phòng chìm trong biển nước, những mảnh thủy tinh rơi rải rác, rượu thấm khô một mảng ga giường. Nước trong phòng tắm vẫn chảy không ngừng, tôi chạy vào đó tắt nước đi. Bây giờ đây trước mặt tôi là cô vợ xinh đẹp của mình đang nằm bất động trong bồn, làn da trắng bệch, đôi môi tím tái do lạnh. Tôi bế em lên rồi đưa sang phòng của mình, tôi kêu người vú nuôi thay đồ và nấu chút cháo cho em ăn lấy sức.

“Mai Anh, tỉnh dậy ăn chút cháo nào!”

Đôi mắt em nhấp nháy rồi cũng mở hẳn. Em nói với tôi giọng đầy mệt mỏi.

“Anh Hoàng... thì ra anh vẫn còn quan tâm đến em sao?”

“Mai Anh, anh... anh... em thật là đại dột, đừng làm những điều ngu ngốc như vậy nữa. Nhờ mà em không tỉnh dậy được nữa thì sao?”

“Em xin lỗi, em yêu anh, Hoàng ạ! Đừng bao giờ đối xử với em như vậy nhé!”

Mỗi ngày đi làm về tôi đều ngồi trò chuyện, chơi đùa với em. Nhưng rồi em bắt đầu có những biểu hiện lạ như em kêu đau, em kêu rằng cảm thấy mệt rồi có những lúc em bảo rằng mình không nhìn thấy gì cả. Điều đó làm tôi vô cùng lo lắng.

“Bác sĩ, vợ tôi có làm sao không?”

“Cậu cho tôi hỏi, những vết bầm tím trên người cô ấy là sao? Và lại cô ấy có hay tắm nước lạnh không?”

“À... ừm... tôi đánh cô ấy, vài ngày trước thì vợ tôi có ngâm mình trong bồn nước lạnh cả đêm...”

“Anh làm chồng cô ấy kiểu gì vậy? Điều đó ảnh hưởng rất lớn ến sức khỏe và tinh thần cô ấy, nếu có triệu chứng gì khác hãy gọi điện đến cho tôi! Thuốc tôi đã để đầy đủ ở trên bàn, cậu chỉ cần cho vợ mình uống theo đúng lời tôi dặn thôi.”

Được vài hôm em lại bắt đầu kêu ca nhiều hơn. Lúc em gọi tôi như sợ tôi biến mất đi, lúc em đuổi tôi vì sợ bị đánh, em kêu rằng mình cảm thấy lạnh, em kêu rằng mình cảm thấy ngộp thở, rồi em còn cảm thấy cô đơn... Nhìn em như vậy tôi đau lắm, tôi quả là một người chồng tồi đúng không?

“Bác sĩ vợ tôi sao lại như thế này?”

“Đây là di chứng từ những trận ẩu đả của hai người, cô ấy đang bị tổn thương tâm hồn và thể xác một cách nặng nề... Điều này có thể ảnh hưởng tới thần kinh của cô ấy nhưng nếu cậu chăm sóc cẩn thận, quan tâm cô ấy kết hợp với uống thuốc, ăn uống điều độ thì có lẽ sẽ không sao.”

“Hoàng, em lạnh quá, đến đây ôm em đi!”

“Hoàng, em muốn ra ngoài chơi, chúng ta đi chơi nhé?”

“Hoàng... đừng mà... đừng đánh em mà... em ngoan rồi... em sẽ không làm trái lời anh nữa đâu...”

“Đừng... đừng lại gần tôi, tránh ra, tránh ra đi.... đừng đến đây không anh Hoàng sẽ đánh anh đấy... tránh ra!”

“Haha, anh Hoàng trốn mất rồi... anh Hoàng chơi trốn tìm với Mai Anh đi...”

Những câu nói của em cứ văng vẳng trong đầu tôi, nó như là sự trừng phạt với tôi vậy. Tại sao cô vợ nhỏ bé của tôi lại ra nông nổi này chứ, tại sao em lại trở nên như vậy. Em thật đáng thương, em thật tội nghiệp, nhìn em tôi như

muốn khóc. Tất cả cũng chỉ tại tôi, tại cái con người độc ác, ngông cuồng, thô bạo của tôi chỉ muốn giữ em làm bảo vật cho riêng mình nên mới thành ra như vậy. Nhìn em ngồi trên chiếc xe lăn đang chơi đùa, cười nói cùng một vài người bệnh nhân ở gần đấy khiến tôi cũng nhẹ lòng đi.

Bệnh viện thần kinh thành phố Hà Nội

Tôi đẩy xe đưa em đi dạo vài vòng quanh vườn của bệnh viện. Những tia nắng xế chiều nhanh chóng chạy về nơi cuối chân trời. Gió hiu hiu thổi, mái tóc em khẽ phất phơ. Rồi em quay ra đằng sau nhìn tôi mỉm cười, nụ cười ngây ngô đến đáng yêu.

“Anh Hoàng, liệu anh còn yêu Mai Anh chứ?”

Vẫn câu hỏi đấy, cái câu hỏi mà em có thể hàng ngày, hàng giờ hỏi đi, hỏi lại anh mà không thấy chán. Trước đây anh chưa từng trả lời em một cách rõ ràng nhưng giờ thì anh có thể thẳng thắn mà đối diện với câu hỏi ấy rồi.

“Mai Anh, chưa bao giờ anh hết yêu em cả vậy nên đừng bao giờ hỏi anh rằng liệu anh có còn yêu em không. Cho dù có chết đi sống lại hàng tỷ lần nữa thì anh vẫn chọn làm chồng của em. Anh xin lỗi vì trước đây đối xử không tốt với em, anh xin lỗi rất nhiều, anh yêu em!”

Dưới bóng hoàng hôn, đôi vợ chồng trẻ trao nhau nụ hôn ngọt ngào mà bấy lâu nay không thấy.